

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Lønninger m. m. ved Vagervæsenet.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2957 ff.)

Lovforslaget sættes under Forhandling.

Guldbranden: Dette Forslag gaar ud paa, at nogle Funktionærer ved Vagervæsenet, hvis Lønninger hidtil have været fastsatte paa Finansloven — ganske vist i Overensstemmelse med de Lønninger, som have været fastsatte ved særlige Love for tilsvarende Funktionærer ved Fyrvæsenet — nu for Eftertiden ogsaa faa deres Lønninger fastsatte ved Lov, og endelig paa, at Pensionsbestemmelserne for dem blive ganske de samme som dem, der ere indførte ved Fyrvæsenet. Jeg skal ogsaa anbefale dette Forslag paa det bedste og anbefale, at det fremmes uden Behandling i Udvalg.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Forespørgsel til Forsvarsministeren af Christian Rasmussen m. fl. angaaende den militære Retspleje.

(Forespørgslen findes i Tidenden Sp. 1802).

Ordføreren for Forespørgerne (Christian Rasmussen): Den direkte Anledning til, at mit Parti fremsætter den her omhandlede Forespørgsel til den højtærede Forsvarsminister, er den overordentlig haarde Straf, der for kort Tid siden ved Krigsretsdom overgik 3 indkaldte Husarer, nemlig Johannes Andersen, Hans Andersen og William Jørgensen, idet disse for en i civile Menneskers Øjne rent ubetyde-

lig Forseelse ere idømte saa haarde Straffe som henholdsvis 3, 2 og 2 Aars Forbedringshusarbejde, Straffe, som, naar der henses til, at der ingen som helst Skade er sket, og at de dømte i det civile Liv ere fuldt ud hæderlige Mænd, der aldrig have været i Konflikt med Loven, maa karakteriseres som i høj Grad brutale og barbariske. Hvad er det nemlig, der har bevirket denne forfærdelige Straf, forfærdelig, fordi den for det første har bragt Fortvivlelse, Elendighed og Nød ikke alene over de dømte selv, men over deres Familier, og for det andet, fordi Straffen let kan forgifte de 3 unge Mænds senere Liv og bevirke, at dette bliver ødelagt? Ja, man forbavses jo, naar man hører Anledningen, og Dommen har da ogsaa vakt almindelig Indignation hos alle rettænkende Mennesker. Det er nogle Mennesker, der ere indkaldte en kort Tid til Tjeneste, som i et letsindigt Øjeblik uden at tænke over, hvad der kunde følge efter, men for øvrigt, saa vidt jeg kan skønne, uden at have handlet efter forudgaaende Overlæg, have forsøgt et Overfald paa en almindelig forhad overordnet, nemlig Sergent Jacobsen. De have forsøgt at komme ham til Livs for den Brutalitet, han ved enhver Lejlighed har vist overfor sine underordnede, men uden at de have naaet deres Hensigt, idet Sergent Jacobsen ikke har haft mindste Men af Historien og ikke en eneste Time har været ude af Stand til at forrette sin Tjeneste, efter at denne Behandling var overgaaet ham.

Maa jeg her indskyde, at naar jeg i mine Udtalelser angaaende denne Sag kritiserer den afsagte Dom, er det ikke, fordi jeg billiger den Handling, de paagældende have udført, og heller ikke, fordi jeg tror, at den Krigsret, der har afsagt Dommen, ikke skulde have handlet i god Tro eller efter Loven. Det er ikke det, jeg mener; jeg antager sikkert, at Dommen er afsagt under Hensyntagen til alle militær-juridiske Former, maaske dog med Undtagelse af, at en af de dømte, nemlig William Jørgensen, synes at være dømt paa et noget løst Grundlag. Han er, saa vidt jeg kan skønne, dømt paa rene Indicier, idet alle Udtalelser af hans Kammerater paa Stuen — og det er ikke saa faa af hans Kammerater, jeg i de sidste Dage har haft Lejlighed til at tale med — gaa ud paa, at William Jørgensen ikke har haft Del i Overfaldet, men tværtimod er staaet op af sin Seng for at søge at forhindre de andre to i at overfalde Sergenten. Det gaa alle Udtalelserne ud paa, og der synes